

teit ambtshalve te laten onderzoeken en vast te stellen.

Mitsdien kan de administratie niet worden verweten het ouderdomspensioen van een ambtenaar overeenkom-

stig artikel 78, derde alinea, van het Statuut te hebben vastgesteld, nu betrokkene niet had verzocht te doen vaststellen dat zijn invaliditeit het gevolg was van een beroepsziekte in de zin van de tweede alinea van hetzelfde artikel.

In zaak 257/81,

K., gewezen hoofdadministrateur bij de Raad van de Europese Gemeenschappen, wonende te Rixensart (België), vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Biver, advocaat aldaar,

verzoeker,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door R. O. Dalcq, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij D. Fontein, directeur van de directie juridische zaken van de Europese Investeringsbank,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Secretaris-generaal van de Raad van 13 juli 1981, waarbij verzoeker de toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen is geweigerd,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, P. Pescatore en Y. Galmot, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker, K., werd bij besluit van 8 november 1973 per 1 november 1973 benoemd tot hoofdadministrateur bij de Raad van de Europese Gemeenschappen in de rang A 5.

Wegens de verslechtering van zijn gezondheid sedert 1977 onderging hij diverse medische behandelingen, waaronder een neurologische, alsmede chirurgische ingrepen.

Daar K. tussen 10 januari 1977 en 11 januari 1980 in totaal 393 en een halve dag ziekteverlof had genoten, besloot de Raad artikel 59 van het Statuut toe te passen, waarvan lid 1, vierde alinea, bepaalt:

„Wanneer het totale ziekteverlof van de ambtenaar over een periode van drie jaar meer dan twaalf maanden bedraagt, kan het tot aanstelling bevoegde gezag dit geval aan de invaliditeitscommissie voorleggen.”

De daarop samengestelde invaliditeitscommissie kwam op 24 oktober 1980, na inzage van het medisch dossier en een

neurologisch specialistenonderzoek, tot de conclusie dat K. blijvend invalide was en dat deze invaliditeit als volledig moest worden beschouwd, waardoor het hem niet mogelijk was werkzaamheden te verrichten overeenkomend met een ambt in zijn loopbaan.

Dienovereenkomstig besloot de Secretaris-generaal van de Raad op 28 november 1980, K. per 1 december 1980 te pensioneren; hij kende hem krachtens artikel 53 van het Statuut en de artikelen 13 en 14 van bijlage VIII bij het Statuut het recht op invaliditeitspensioen toe. Dit besluit werd de betrokkene dezelfde dag ter kennis gebracht.

Op 10 februari 1981 diende K. overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in tegen het besluit van 28 november 1980, ertoe strekkende dat zijn pensioen met toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut zou worden vastgesteld op 70 % van zijn basissalaris; hij voerde daartoe aan dat de stoornissen die tot erkenning van zijn invaliditeit hadden geleid, zich hadden geopenbaard in verband met de uitoefening van zijn werkzaamheden. Artikel 78, tweede alinea, van het Statuut luidt als volgt:

Indien de invaliditeit het gevolg is van een ongeval tijdens of in verband met de dienst, van een beroepsziekte of van een daad van zelfopoffering in het algemeen belang of tengevolge van het feit dat hij zijn leven heeft gewaagd om een mensenleven te redden, bedraagt het invaliditeitspensioen 70 % van het laatste basissalaris van de ambtenaar.”

Op 13 juli 1981 wees de Secretaris-generaal van de Raad de klacht af, daartoe aanvoerende dat de invaliditeitscommissie niet had vastgesteld, dat betrokkenes blijvende algehele invaliditeit te wijten was aan een beroepsziekte; mitsdien was het bedrag van het invaliditeitspensioen vastgesteld met toepassing van artikel 78, derde alinea, van het Statuut. Laatstgenoemd voorschrift bepaalt dat indien de invaliditeit aan een andere dan de in artikel 78, tweede alinea, vermelde oorzaken te wijten is, „het invaliditeitspensioen evenveel (bedraagt) als het ouderdomspensioen waarop de ambtenaar recht gehad zou hebben bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, indien hij tot deze leeftijd in dienst zou zijn gebleven.”

Tegen dit afwijzend besluit, hem op 13 juli 1981 ter kennis gebracht, heeft K. het onderhavige beroep ingesteld, dat op 21 september 1981 ter griffie van het Hof is ingeschreven.

Naar aanleiding van dat beroep en ten einde snel een oplossing te vinden zonder de afsluiting van de procedure in rechte af te wachten, legde de Raad de zaak andermaal aan de invaliditeitscommissie voor om onduidelijkheden van medische aard op te heffen. In twee opeenvolgende rapporten van respectievelijk 21 december 1981 en 25 januari 1982 deelde die commissie mee, dat er haars inziens inderdaad een causaal verband bestond tussen verzoekers werkzaamheden (of arbeidsomstandigheden) en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand, doch dat zijn invaliditeit niet aan een beroepsziekte te wijten was.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- het besluit van de Secretaris-generaal van de Raad van 13 juli 1980, waarbij verzoeker de toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen is geweigerd, nietig te verklaren;
- verweerder in de kosten te verwijzen.

De *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet ontvankelijk en in elk geval ongegrond te verklaren;
- verzoeker in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. De ontvankelijkheid

Volgens de *Raad* zijn de procestermijnen weliswaar in acht genomen, doch is verzoeker in zijn vordering niet ontvankelijk, daar hij het bestaan van een beroepsziekte niet op de voorgeschreven wijze heeft laten vaststellen.

Krachtens de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten, moet de ambtenaar „binnen een redelijke termijn na het begin van de ziekte of de datum waarop zij voor het eerst medisch is geconstateerd, aangifte doen bij de administratie van de instelling waartoe hij behoort”, zelfs „indien de vermeende beroepsziekte zich openbaart na de datum waarop hij de dienst definitief heeft verlaten.” Daarop stelt de administratie een onderzoek in, waarbij zij het advies van een of meer

artsen inwint (artikel 17). Op die grondslag stelt het tot aanstelling bevoegde gezag een ontwerp-besluit op dat het, tezamen met de conclusies van de geraadpleegde arts of artsen, ter kennis van de betrokkene brengt. Binnen zestig dagen kan de betrokkene verlangen dat het advies van een medische commissie ad hoc wordt ingewonnen (artikel 21). Daar verzoeker deze procedure in casu niet heeft gevolgd, kan hij zijn vordering niet baseren op het bestaan van een „beroepsziekte”.

De Raad vervolgt dat de regeling inzake beroepsziekten zowel wat de voorwaarden als wat de gevolgen betreft, afwijkt van de pensioenregeling bij invaliditeit. Krachtens de eerste regeling heeft de ambtenaar recht op een forfaitaire schadeloosstelling, indien de ziekte als „beroepsziekte” kan worden aangemerkt en tot blijvende — gedeeltelijke of algehele — invaliditeit leidt. Bij toepassing van de pensioenregeling bij invaliditeit daarentegen wordt de ambtenaar geschorst en wordt hem een invaliditeitspensioen toegekend, indien de ziekte, ongeacht of zij al dan niet als beroepsziekte kan worden aangemerkt, tot blijvende, als volledig te beschouwen invaliditeit leidt, waardoor het hem niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt van zijn loopbaan overeenkomen. In het kader van de invaliditeitspensioenregeling stelt de instelling ambtshalve vast, in hoeverre de ambtenaar in de onmogelijkheid verkeert om zijn werkzaamheden te verrichten; onder de beroepsziektenregeling berust het initiatief bij de ambtenaar, die zelf kenbaar moet maken dat zijn aandoening als beroepsziekte moet worden aangemerkt. Bijgevolg kan artikel 78, tweede alinea, van het Statuut eerst toepassing vinden nadat het bestaan van een beroepsziekte op verzoek van de ambtenaar is erkend; dat bestaan kan alleen worden aangetoond overeenkomstig de in voornoemde Rege-

ling voorgeschreven procedure, dat wil zeggen na raadpleging van een — van de invaliditeitscommissie te onderscheiden — medische commissie ad hoc.

Verzoeker bestrijdt in repliek de stelling van de Raad, dat hij het bestaan van een beroepsziekte niet naar behoren heeft doen vaststellen.

Volgens de rechtspraak van het Hof immers (arrest van 15 januari 1981, zaak 731/79, B./Parlement, Jurispr. 1981, blz. 107) zijn de procedure voor de verkrijging van een vergoeding bij beroepsziekte in de zin van artikel 73 van het Statuut, en die voor de verkrijging van een invaliditeitspensioen — onder meer bij beroepsziekte — in de zin van artikel 78 van het Statuut, verschillend en onafhankelijk van elkaar. Bijgevolg kan de regeling voor toekenning van een invaliditeitspensioen wegens beroepsziekte in de zin van artikel 78, tweede alinea, niet worden onderworpen aan de voor verkrijging van een vergoeding wegens beroepsziekte in de zin van artikel 73 voorgeschreven procedureregels.

2. *Ten gronde*

Volgens *verzoeker* moeten achtereenvolgens twee vragen worden onderzocht, te weten of de psychische stoornissen die tot zijn blijvende algehele invaliditeit hebben geleid, rechtens kunnen worden geacht een beroepsziekte op te leveren, en, zo ja, of er een rechtens genoegzaam bewezen oorzakelijk verband bestaat tussen zijn psychische stoornissen en de pesterijen die hij bij het verrichten van zijn werkzaamheden bij de Raad onderging. Beide vragen moeten bevestigend worden beantwoord.

Wat de eerste vraag betreft, berust artikel 3 van de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten op een gemengd stelsel van erkenning van beroepsziekten: als beroepsziekten worden niet alleen beschouwd de ziekten vermeld in de „Europese lijst van beroepsziekten“, doch eveneens elke andere ziekte of verergering van een reeds bestaande ziekte, „wanneer met voldoende zekerheid komt vast te staan dat zij is ontstaan in of bij de uitoefening van werkzaamheden in dienst van de Gemeenschappen.“ Ook psychische stoornissen vallen onder deze laatste omschrijving.

Wat de tweede vraag betreft, moet worden erkend, dat verzoekers zenuwaandoening is ontstaan in verband met zijn dienst bij de Raad en mitsdien moet worden beschouwd als een beroepsziekte in de zin van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut. In dit verband voert verzoeker aan, jarenlang het mikpunt te zijn geweest van allerlei plagerijen van de administratie, zoals de dreiging hem over te plaatsen naar het Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen te Luxemburg en een ongunstig beoordelingsrapport. Een en ander zou tot een geleidelijke verslechtering van zijn psychisch evenwicht hebben geleid. Blijkens onder meer het rapport van de invaliditeitscommissie zijn het arbeidsklimaat en vooral de hiërarchische verhoudingen de rechtstreekse en voornaamste oorzaak van het ontstaan van zijn zenuwaandoening, die hem geleidelijk invalide heeft gemaakt.

De Raad verklaart in zijn verweerschrift, dat van een beroepsziekte slechts kan blijken uit de vaststellingen van een me-

dische commissie ad hoc (zie het arrest van het Hof van 13 juli 1972, zaak 29/71, Vellozzi, Jurispr. 1972, blz. 513). Voorts heeft het Hof ter zake enkel toezicht uit te oefenen op de regelmatigheid van de procedure, zonder in te gaan op de louter medische aspecten. En gesteld al dat de feitelijke gegevens waarop verzoeker zich beroept, vaststaan — hetgeen de Raad betwist —, dan volgt daaruit niet dat zijn reeds bestaande ziekte in de uitoefening van zijn werkzaamheden in dienst van de Gemeenschappen zou zijn verergerd en dat die verergering haar oorsprong zou vinden in de uitoefening van die werkzaamheden. Het volstaat niet, dat de uitoefening van de werkzaamheden slechts een factor is die naast andere tot verslechtering leidt, daar dit gevaar tot het beroepsrisico van elke ambtenaar behoort.

Verzoeker betoogt in repliek, dat onderscheid moet worden gemaakt tussen het medisch en het juridisch aspect van een beroepsziekte. Toen de invaliditeitscommissie andermaal werd verzocht, zich uit te spreken over het bestaan van een beroepsziekte als oorzaak van verzoekers invaliditeit, erkende zij dat aan de noodzakelijke voorwaarden voor het bestaan van een dergelijke ziekte was voldaan, op grond dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen verzoekers werkzaamheden (of arbeidsomstandigheden) en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand. Toen die commissie, nadat de zaak een derde maal aan haar was voorgelegd, in haar rapport van 25 januari 1982 tot de conclusie kwam dat de invaliditeit niet het gevolg was van een beroepsziekte, steunde die vaststelling niet op medische, maar op juridische overwegingen; de commissie meende ten onrechte, niet te mogen afwijken van de in de modellijst opgesomde ziekten. Volgens verzoeker zijn hoe dan ook de omgeving en de arbeidsomstandigheden in

dienst van de Gemeenschappen de enige oorzaken van de verslechtering van zijn gezondheidstoestand geweest.

De Raad wijst er in dupliek op, dat partijen zich niet in de plaats mogen stellen van de medische commissie voorzien in de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten.

In dit verband betoogt hij, dat de invaliditeitscommissie niet bevoegd was zich uit te spreken over het bestaan van een beroepsziekte. Toen de Raad haar in aansluiting op verzoekers beroep andermaal raadpleegde, was haar enige taak, zich officieus uit te spreken over de gegrondheid van verzoekers aanspraken, voor wat betreft het oorzakelijk verband tussen diens werkzaamheden (of arbeidsomstandigheden) en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand. In elk geval betwist de Raad, dat de invaliditeitscommissie, zou hebben vastgesteld dat aan de voorwaarden van het bestaan van een beroepsziekte was voldaan.

Rechtens is de Raad van mening, dat van een beroepsziekte eerst sprake kan zijn indien niet alleen de ziekte is ontstaan bij of ten gevolge van de uitoefening van werkzaamheden in dienst van de Gemeenschappen, doch tevens vaststaat dat de uitoefening van die werkzaamheden de voornaamste of overwegende oorzaak, dat wil zeggen de noodzakelijke voorwaarde was voor het ontstaan of de verergering van de ziekte. In casu is de ongunstige ontwikkeling van verzoekers ziekelijke aanleg niet te wijten aan zijn beroepsomgeving, doch veeleer aan de moeilijkheden bij zijn contacten met anderen.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 21 oktober 1982 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 18 november 1982 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 21 september 1981, heeft K., gewezen hoofdadministrateur bij de Raad van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Secretaris-generaal van de Raad van 13 juli 1981, waarbij verzoeker de toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen is geweigerd. Krachtens die bepaling wordt het invaliditeitspensioen van de ambtenaar die getroffen is door een blijvende invaliditeit die als volledig wordt beschouwd, waardoor het hem niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt in zijn loopbaan overeenkomen, vastgesteld op 70 % van het basissalaris van de ambtenaar, indien die invaliditeit het gevolg is van, onder meer, een beroepsziekte.

- 2 Verzoeker was sedert november 1973 hoofdadministrateur in de rang A 5 bij de Raad; sedert 1977 onderging hij diverse medische behandelingen, waaronder een neurologische, alsmede chirurgische ingrepen. Daar hij tussen 10 januari 1977 en 11 januari 1980 in totaal 393 en een halve dag ziekteverlof had genoten, besloot de Raad op 17 januari 1980, zijn geval overeenkomstig artikel 59, lid 1, vierde alinea, van het Statuut aan de invaliditeitscommissie voor te leggen.
- 3 Op 24 oktober 1980 kwam de invaliditeitscommissie, na inzage van het medisch dossier en een neurologisch specialistenonderzoek, tot de conclusie dat verzoeker blijvend invalide was en dat deze invaliditeit als volledig moest worden beschouwd, waardoor het hem niet mogelijk was werkzaamheden te verrichten overeenkomend met een ambt in zijn loopbaan.
- 4 Bij besluit van de Secretris-generaal van de Raad van 28 november 1980 werd verzoeker overeenkomstig artikel 53 van het Statuut per 1 december 1980 gepensioneerd.
- 5 Op 10 februari 1981 diende verzoeker een klacht in overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut, ertoe strekkende dat zijn pensioen met toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut zou worden vastgesteld op 70 % van zijn basissalaris; hij voerde daartoe aan dat de stoornissen die tot erkenning van zijn invaliditeit hadden geleid, zich hadden geopenbaard in verband met de uitoefening van zijn werkzaamheden.
- 6 Bij het thans bestreden besluit van 13 juli 1981 wees de Raad die klacht af, stellende dat de invaliditeitscommissie niet had vastgesteld, dat verzoekers blijvende algehele invaliditeit te wijten was aan een beroepsziekte. Mitsdien was het bedrag van het invaliditeitspensioen vastgesteld met toepassing van artikel 78, derde alinea, van het Statuut. Laatstgenoemd voorschrift bepaalt dat indien de invaliditeit aan een andere dan de in artikel 78, tweede alinea, vermelde oorzaken te wijten is, het invaliditeitspensioen evenveel bedraagt als het ouderdomspensioen waarop de ambtenaar recht zou hebben gehad bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, indien hij tot deze leeftijd in dienst was gebleven.
- 7 Naar aanleiding van verzoekers beroep en teneinde snel een oplossing te vinden, legde de Raad de zaak — tot twee maal toe — opnieuw aan de invaliditeitscommissie voor. In een tweede rapport, gedagtekend 21 december 1981, deelde de commissie mee, dat er inderdaad een oorzakelijk verband bestond

tussen verzoekers werkzaamheden of arbeidsomstandigheden en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand, doch dat zijn invaliditeit niet aan een beroepsziekte te wijten was.

- 8 Het derde rapport, van 25 januari 1982, geeft evenwel blijk van een meningsverschil tussen de artsen. Twee commissieleden waren van oordeel, dat verzoekers invaliditeit niet het gevolg was van een beroepsziekte; het derde lid verklaarde dat verzoeker niet leed aan een ziekte vermeld in de lijst van beroepsziekten waarvoor vergoeding kan worden toegekend (model 503). Voorts blijkt uit het dossier, dat van dit laatste rapport twee versies waren opgesteld en dat de drie geneesheren in de eerste versie, eveneens van 25 januari 1982, doch naderhand teruggenomen, eenstemming hadden verklaard dat verzoekers invaliditeit, ondanks het verband tussen zijn arbeidsomstandigheden en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand, niet het gevolg was van een beroepsziekte vermeld in de voornoemde lijst van beroepsziekten.
- 9 De Raad betoogt in de eerste plaats, dat verzoekers beroep niet ontvankelijk is, daar hij het bestaan van een beroepsziekte niet op de voorgeschreven wijze, overeenkomstig de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten, heeft doen vaststellen. Krachtens die regeling moet de ambtenaar de instelling van zijn ziekte in kennis stellen binnen een redelijke termijn na het begin van de ziekte of de datum waarop zij voor het eerst medisch is geconstateerd. Daarop stelt de instelling een medisch onderzoek in en brengt zij een ontwerp-besluit ter kennis van de betrokkene, die kan verlangen dat het advies van een medische commissie ad hoc wordt ingewonnen.
- 10 Dit middel moet worden verworpen, nu voornoemde verzekeringsregeling in casu niet ter zake dienend is. Deze laatste werd immers vastgesteld ter uitvoering van artikel 73 van het Statuut, betreffende de verzekering van de ambtenaren tegen uit beroepsziekten en ongevallen voortvloeiende risico's; in het onderhavige geschil is evenwel artikel 78 van het Statuut, betreffende het invaliditeitspensioen, aan de orde, dat deel uitmaakt van de pensioenregeling in Hoofdstuk 3 („Pensioenen”) van Titel V van het Statuut. In het arrest van 15 januari 1981 (zaak 731/79, B./Parlement, Jurispr. 1981, blz. 107) stelde het Hof vast, dat bij vergelijking van de artikelen 73 en 78 van het Statuut

blijkt dat het in deze twee bepalingen om verschillende en van elkaar onafhankelijke uitkeringen gaat. Deze opvatting vindt bevestiging in artikel 25 van de verzekeringsregeling, bepalende dat de vaststelling van een blijvende, ook algehele invaliditeit overeenkomstig deze regeling „niet de toepassing prejudicieert van het bepaalde in artikel 78 van het Statuut, en omgekeerd.”

- 11 Bijgevolg moeten zowel de blijvende algehele invaliditeit, waardoor het de ambtenaar niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt in zijn loopbaan overeenkomen, als de oorzaak van die invaliditeit, niet worden vastgesteld overeenkomstig voornoemde verzekeringsregeling, doch volgens de modaliteiten en de procedure voorgeschreven in de regeling betreffende het pensioenstelsel, in dit geval bijlage VIII bij het Statuut („Nadere uitwerking van de pensioenregeling”). Uit artikel 13 van die bijlage blijkt duidelijk, dat het aan de invaliditeitscommissie staat, de betrokken vaststellingen te doen.
- 12 Het betoog van de Raad moet evenwel in zoverre worden aanvaard, dat het aan de ambtenaar staat, om toepassing van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut te verzoeken, en dat de administratie, bij gebreke van een dergelijk verzoek, in de procedure inzake pensionering wegens invaliditeit niet gehouden is, de oorzaak van de invaliditeit ambtshalve te laten onderzoeken en vast te stellen.
- 13 Mitsdien kan de Raad niet worden verweten, verzoekers ouderdomspensioen aanvankelijk, op de grondslag van zijn besluit van 28 november 1980, overeenkomstig artikel 78, derde alinea, van het Statuut te hebben vastgesteld, nu verzoeker niet had verzocht te doen vaststellen, dat zijn invaliditeit het gevolg was van een beroepsziekte in de zin van artikel 78, tweede alinea.
- 14 De Raad was evenwel niet langer gerechtigd, verzoekers klacht bij besluit van 13 juli 1981 zonder onderzoek van de vraag af te wijzen; in die klacht immers had verzoeker juist verzocht, dat zijn pensioen overeenkomstig artikel 78, tweede alinea, zou worden vastgesteld, daartoe stellende dat de stoornissen die tot erkenning van zijn invaliditeit hadden geleid, zich in verband met de uitoefening van zijn werkzaamheden hadden geopenbaard.

- 15 In die omstandigheden had de administratie naar behoren moeten doen onderzoeken en moeten vaststellen, of verzoekers invaliditeit al dan niet was toe te schrijven aan een beroepsziekte in de zin van de betrokken bepaling, teneinde hem in voorkomend geval het gevraagde pensioen toe te kennen. Zulks was in casu te meer aangewezen, nu uit de opmerkingen van de Raad zelf blijkt, dat de invaliditeitscommissie de oorzaak van de invaliditeit voordien nog niet had onderzocht.
- 16 Beide partijen hebben zich tot staving van hun conclusies bovendien beroepen op de latere rapporten van de invaliditeitscommissie, respectievelijk van 21 december 1981 en van 25 januari 1982. Derhalve moet nog worden onderzocht, of het bestreden besluit van de Raad geldig is op grond van die rapporten, voor zover daaruit rechtens genoegzaam zou blijken dat verzoekers invaliditeit inderdaad niet het gevolg is van een beroepsziekte in de zin van artikel 78, tweede alinea, van het Statuut.
- 17 Deze vraag moet ontkennend worden beantwoord. Immers het rapport van 21 december 1981 spreekt weliswaar niet van een „beroepsziekte”, maar erkent het bestaan van een oorzakelijk verband tussen verzoekers werkzaamheden of arbeidsomstandigheden en de verslechtering van zijn gezondheidstoestand, evenals overigens de eerste versie van het rapport van 25 januari 1982. En ook al had luidens de definitieve versie van het rapport van 25 januari 1982 een meerderheid van twee artsen vastgesteld, dat verzoekers invaliditeit niet het gevolg was van een beroepsziekte, dan neemt zulks niet weg, dat die versie geen motivering bevat aan de hand waarvan zou kunnen worden beoordeeld op welke overwegingen die vaststelling berustte; voorts bevat zij generlei verklaring van de tegenspraak tussen deze vaststelling en die vervat in zowel het tweede rapport als de eerste versie van het derde rapport.
- 18 Gezien voorts de omstandigheid dat in de tweede versie van het derde rapport een van de artsen voor zijn afwijkend standpunt verwees naar de — in casu irrelevante — lijst van erkende beroepsziekten, moet worden betwijfeld of de invaliditeitscommissie voldoende over haar taak was ingelicht, te meer daar de Raad in zijn opmerkingen zelf heeft verklaard, dat haar slechts officieus was verzocht verzoekers geval te verduidelijken en dat zij niet bevoegd was, zich uit te spreken over het bestaan van een beroepsziekte.

- 19 Uit het voorgaande volgt dat het besluit van de Secretaris-generaal van de Raad van 13 juli 1981 tot afwijzing van verzoekers klacht ongeldig is wegens vormgebreken en derhalve nietig moet worden verklaard.
- 20 In die omstandigheden zal de Raad, alvorens uitspraak te doen, de zaak opnieuw moeten voorleggen aan de invaliditeitscommissie, die zal moeten nagaan af er een voldoende nauw verband bestaat tussen verzoekers pathologische toestand en een aan de door verzoeker verrichte werkzaamheden inherent, specifiek en kenmerkend risico.

Kosten

Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien de Raad in het ongelijk is gesteld, dient hij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. Vernietigt het besluit van de Secretaris-generaal van de Raad van 13 juli 1981 tot afwijzing van verzoekers klacht.
2. Verwijst de Raad in de kosten van het geding.

Everling

Pescatore

Galmot

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 januari 1983.

De griffier

P. Heim

De president van de Derde kamer

U. Everling